

Några röster om Minako Masui

Thomas Kjellgren, chef för Kristianstads konsthall: Tyst musik

Att världen är mångstämmig och ständigt föränderlig – detta blir mycket påtagligt när man ställs inför Minako Masuis grafiska verk. Med en poetisk känslighet etsar hon fram sina bilder i pendlingen mellan människa och natur, mellan ljus och mörker, mellan det statiska och rörelsen, det ömtåliga och det orubbligt fastlagda, mellan tystnaden och ljudens ekon.

I hennes bilder finns alltid ett sinnligt skimmer, en sensuell stillhet. Men samtidigt spårar vi också en underliggande, lagrad och otålig energi som när som helst kan förvandla allt detta som vi ser. Självklart förenar hon sina japanska ursprungsbilder med det vardagligt genomlevda. Mystik och nutidens ofråkomlighet för hon samman i en mycket personlig och estetiskt avklarnad bildvärld.

Former och färger, som oftast bygger på verkliga naturiakttagelser, samlar hon in i en slags tidlösa rum som byggs upp av till lika delar minne, klarsyn, närvaro och längtan. Där alla tecken och mönster har en förunderlig växtkraft. Tydligast gestaltades detta krafftält i en svit bilder, kallad "Kapslar", där vi ser hur livets förutsättningar ligger inkapslade, som tankefröna gror inne i hjärnhinnan. Som i en framkallningsprocess följer vi här livsmetamorfosens alla spännande stadier.

"Tyst musik" är en titel som känns självklar när det gäller Minako Masui. Det är lätt att se hennes former som en sökande skrift, ljus- och ljudtecken, stämmor i ett växande partitur. Perspektiven skiftar från översikt till närbild och samtidigt får vi inblickar i en både drömlig och detaljerad, verklig värld.

Tyst musik kan också upplevas som en variation över ett kosmiskt, oavslutat tema. Som alltid i Minako Masuis bildvärld återförs vi snart, efter alla utflykter, till en stabil klangbotten, där den personliga andningen och livspulsen leder oss vidare. Där det visar sig att även det mest främmande och oväntade har sina fästen djupt inne i människan. Allting här är kroppsnära, människonära – och på samma gång anar vi svindeln av ett kastas in i ett makrokosmos obegränsade livsrum.

Begreppet Tyst musik uppträder även i inledningen till en dikt som poeten Lasse Söderberg har skrivit till Minako Masuis fascinerande svit av monotypier, kallad "Moontemple":

*Det faller snö
i äppelträdet*

*Tyst musik uppstår
Snön förblir svart*

*ända tills Minako minns den
upplyst av månen*

Etsande ljus, några ihärdiga toner, ett förvandlande mörker – så uppstår en Tyst musik. Gradvis klarnar en bild av liv, sammanhang och landskap att leva vidare i.

Sune Johannesson, Kristianstadsbladet 2007 Med ögon känsliga för grönt

Minako Masuis bilder har just återvänt från en Stockholmsutställning. Det gröna dominerar, men nyans- och motivrikedomen är stor. En del ytor glänser och Masui berättar om sin svaghet för guld. Hur hon stryker på lite guldpräglad färg efter tryckningen, för att tillföra en speciell lyskraft.

Monotypier är Minako Masuis specialitet, det vill säga unik grafik. Plåten trycks en gång, fler tryckningar är inte möjliga och metoden har hon under många år förfinat. – Jag mixtrar med färger och med tryckningen på olika sätt, men hur, nej, det är min hemlis.

Hon packar upp sina bilder, skrattar när hon ser hur den gröna färgen dominerar. Men hennes känsla var att grönt skulle bli en bra färg i Samlargrafiks ljusa rum. Det hon visar är nya motiv, från i år och 2006 och när jag undrar om hon tycker hennes japanska bakgrund finns kvar i bildspråket nickar hon.

– En del säger att jag blir mer och mer japansk, men jag vet inte. Jag har bott i Sverige i 45 år, så jag är mer svensk än japansk nu, men kanske är det så att intrycken från de tio tjugo första åren i ens liv sitter djupt.

Hon bläddrar i en pärm och en bok med flera av sina äldre verk. Dels ser hon hur hennes bilder har blivit betydligt ljusare med åren, dels hur de nya bilderna "ligger ner", de höga tavlorna verkar borta.

– Det betyder nog att jag blivit europeisk, säger hon. I Japan skriver man uppifrån och ner och jag har tidigare gjort många bilder i samma form.

Masuis motiv är som drömberättelser. Landskap och arkitektur, föremål och hus. Saker plockade ur verkligheten in i Minako Masuis egen verklighet. Det inre landskapet.

– Jag har jobbat i 30 år nu och litar helt på balansen i bilden och på mitt formspråk. Sedan får jag se vad som kommer ut när jag gör bilderna, det vet jag aldrig när jag börjar. Ett besök i Toscana har satt sin prägel på några bilder, på andra finns möten med det tjeckiska landskapet, i en serie har hon använt sländornas form.

Det har funnits tankar om en utställning i Kristianstads konsthall, men till en sådan ville Masui kunna ta fram en stor betongskulptur. Men, konstaterar hon, en sådan tar lång tid att göra.

Britt Yngveson, Pusselbitar i betong lever sitt eget liv, 2001

Minako Masui gillar att experimentera med formerna, hon skapar pusselbitar av betong som hon tycker har en yta som påminner om grafik.

Här handlar det inte om kantig och trist betong utan om eleganta former som lever sitt eget liv.

- Förr var allting så allvarligt, nu är jag så gammal att jag kan tillåta mig att leka lite mer, säger Minako Masui på sitt mjuka sätt som avslöjar att hon är född i Japan. Betongskulpturerna har hon arbetat med i ungefär tre år. Men grafiken, som är hennes första passion, överger hon inte.

- O, nej, jag älskar det. Jag har målat i många år, men när jag började arbeta med grafiken kände jag direkt att det var rätt för mig. Man kan experimentera hur mycket som helst och det är lika spännande varje gång, tycker Minako Masui.